

ministeren Bemyndigelse til at indkøbe indtil 2 Mill. Tdr. Korn til en Overpris af 5 Kr. over denne Pris. Denne Bestemmelse var truffet med det for Øje, at man vilde søge at komme i Besiddelse af en Del mere Korn, end der strengt taget var nødvendigt til Befolkningens Forsyning; det resterende Korn vilde man da benytte til at eksportere til saadanne neutrale Lande, hvor man til Gengæld kunde faa Varer, som man i særlig Grad trængte til her hjemme. For det Korn, som man saaledes kom til at eksportere, vilde Staten faa en betydelig højere Pris, end den havde givet Landmændene, og det var vel nok Anledningen til, at § 8 i Kornloven blev til. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse § 8 i Kornloven af 20. Marts 1918. Der staar: „Naar alt paa-lignet og indkøbt Korn er afleveret til Statens Lagre, og disse udviser, at mere end 7 Millioner hkg Korn er indkommet, skal der ydes en Godtgørelse udover de i §§ 5 og 6 fastsatte Priser. Godtgørelsen beregnes for enhver Landejendom (særskilt Brug) for sig og udbetales til Jordbrugeren for alt det til Staten leverede eller solgte Korn og andrager 20 Øre pr. hkg Rug og Hvede og 15 Øre pr. hkg Byg, Havre, Blandsæd og Boghvede for hver 100 000 hkg Korn, som er indgaaet til Statens Lagre udover 7 Millioner hkg. Denne Godtgørelse skal dog udgøre mindst 1 Kr. og højst 4 Kr. pr. hkg“.

Her gives der altsaa de Mennesker, som har afleveret deres Sæd efter Kornloven af 1918, det vil sige i Efteraaret 1918 og Foraaret 1919, et bestemt Løfte om, dersom bestemte Forhold indtræder — nemlig at der afleveres en bestemt Mængde Sæd —, at faa en Efterbetaling for deres Sæd; hvor stor den Efterbetaling skulde være, skulde altsaa senere opgøres.

Nu skulde man tro, at det ikke var nogen overordentlig vanskelig Sag at faa opgjort, hvor stor Afleveringen af Sæd ifølge Kornloven blev. Men det viste sig, at denne Opgave var meget vanskelig. Om det nu laa i Vanskeligheder ved Administrationen, der laa i Ernæringsraadets Haand, eller hvor man kan søge Skylden for dette, skal jeg lade være usagt; men det viste sig, at man ikke var naaet til Ende med sine Beregninger over, hvor meget Sæd man havde modtaget, da vi havde Kornloven af 1919 til Behandling her i Tinget. Da man altsaa ikke var fuldstændig sikker paa, at der overhovedet tilkom Landmændene noget, vedtog man i Kornloven af 1919, at de i alt Fald skulde have godt-

gjort 1 Kr. pr. hkg af den Sæd, der var afleveret af Høsten 1918. Derefter udstedte Indenrigsministeriet en Bekendtgørelse om, at denne Efterbetaling vilde man kunne hæve hos Kommunalraadene.

Men hvad skete der nu? Der skete det, at en Del Borgere kom til Kommunalraadene for at faa disse Penge, men blev afvist med den Besked, at de kunde ingen Penge faa, fordi de i Mellemtiden havde solgt deres Ejendomme. Denne Meddelelse fra Kommunalbestyrelserne grunder sig paa et Cirkulære, som jeg med Formandens Tilladelse skal læse op. Det er et Cirkulære, som under 4. December 1919 er udsendt fra Statens Brødkornsadministration, og deri staar, at Indenrigsministeriet paa Forespørgsel om; til hvem Efterbetalingen for Kornleveringen vil være at udbetale i Tilfælde af Ejerskifte, har svaret: „at Godtgørelsen efter Ministeriets Formening vil være at udbetale til den nuværende Ejer eller Bruger, jfr. Motiverne til Loven af 20. Marts 1918“.

Denne Afgørelse af Indenrigsministeriet er efter min Mening ganske stridende mod Lovens Ord. Naar der i Loven staar, at Godtgørelsen skal udbetales til Jordbrugeren for alt det til Staten afleverede eller solgte Korn, er det ganske indlysende, at en Lægmand maa udlægge dette paa den Maade, at det er den Mand, der har afleveret Kornet, der skal have Efterbetalingen, og man maa være i Besiddelse af en ganske mærkværdig indrettet Hjerne for at kunne faa nogen anden Betydning ud af det. Ikke des mindre ser vi altsaa, at Administrationen oppe i Indenrigsministeriet er kommet til et ganske modsat Resultat. Den mener, at en saadan Efterbetaling skal ske til en Mand, der ikke har haft noget som helst at gøre med Afleveringen af det Korn, for hvilket der her gives Efterbetaling.

Ministeriet henholder sig til Motiverne, som har medfulgt Lovforslaget. Jeg skal derfor tillade mig at læse disse Motiver op. Der staar i Bemærkninger ad § 8: „Den i Paragraffen omhandlede Godtgørelse beregnes for enhver Ejendom for sig og følger med Ejendommen ved dennes Salg, Bortforpagtning eller lignende.“ Det vil altsaa sige, at den indenrigsministerielle Embedsmand, som har affattet Bemærkningerne til Lovforslaget, har ment, at denne Efterbetaling skulde ske til Jorden, den skulde ikke ske til den Mand, som har avlet og afleveret Sæden. Altsaa: naar en Mand har solgt sin Ejendom til et Menneske, der maaske aldrig har givet